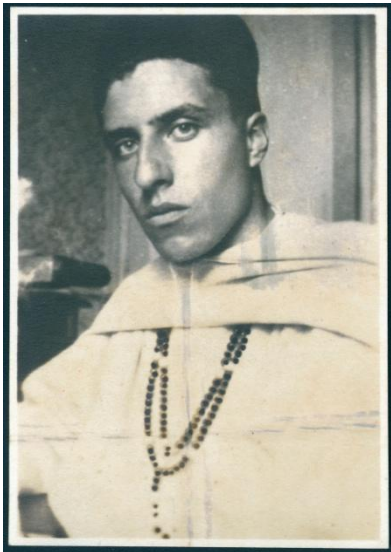

Lode De Boninge

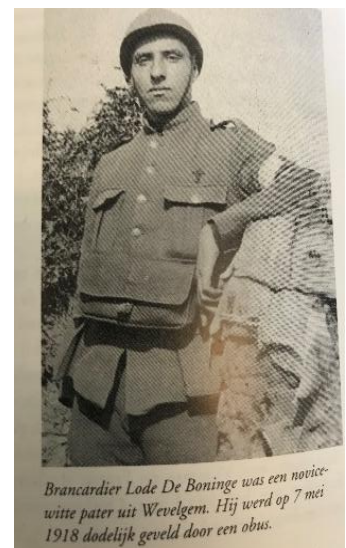
Louis De Boninge was soldaat tijdens de Eerste Wereldoorlog. Hij werd geboren te Antwerpen op 26 november 1896, maar groeide op in Wevelgem, West-Vlaanderen. Het gezin De Boninge was welgesteld en Franssprekend. De vader van Louis De Boninge was notaris, hij heette Frederic Louis De Boninge en zijn moeder heette Anna Adèle Flore Van Ruymbeke.

Louis De Boninge wilde missionaris worden in Afrika, dus trad hij in 1914 in bij de Witte Paters in Boechout bij Lier. Hij volgde dus het kerkelijk secundair onderwijs. Toen de oorlog uitbrak werden hij en andere Vlaamse novicen door het leger opgeroepen en moesten Louis De Boninge en de paters in 1915 naar een klooster van hun orde in Esch bij Boxtel in Nederland verhuizen. Na een opleiding in Frankrijk werd hij als ziekendrager ingedeeld bij het 1ste Bataljon Grenadiers van de 6de Divisie. Na vier maanden werd hij ingezet aan het IJzerfront. Louis De Boninge hield een dagboek

bij waaruit blijkt dat het doodsbesef en de offergedachte een grote rol vervulden in zijn denken en handelen.

Voor de soldaten uit Wevelgem maakte hij samen met G. Herpels het frontblaadje 'De Leiekerels' als één van de uitgevers. Hij werkte ook mee aan meerdere frontblaadjes van een Studentenblad. Soldaten lazen deze frontblaadjes om te ontspannen en om geïnformeerd te worden over allerlei zaken, zoals de situatie in het land. Dit werk gebeurde aan het IJzerfront. Met de frontblaadjes wilden ze morele steun aan de mensen bieden.

Brancardier Lode De Boninge was een novice-witte pater uit Wevelgem. Hij werd op 7 mei 1918 dodelijk geveld door een obus.

Op 11 juli 1917, naar aanleiding van het Guldensporenfeest, richtte de Frontbeweging een 'open brief aan den Koning van België, Albert I' waarin ze haar Vlaamse eisen formuleerde. De brief werd anoniem en clandestien verspreid aan het front. Dit had tot gevolg dat Vlaamse soldaten werden beschuldigd. Louis De Boninge vond dit niet correct en zocht contact op met de Frontbeweging. Hij vond het onterecht dat de Vlamingen die aan het vechten waren voor België onderdrukt en gestraft werden. Louis De Boninge was een trotse Belg. Hij was een rechtvaardig persoon die opkwam voor zijn volk. Dit was ook het moment dat Louis De Boninge zijn naam veranderde in Lode De Boninge.

In januari 1918 trad Lode De Boninge toe tot de Frontbeweging. De Frontbeweging was een beweging van Vlaamse katholieke intellectuelen die tijdens de Eerste Wereldoorlog ontstond aan het IJzerfront. De Frontbeweging organiseerde onder meer zogenaamde vliegtochten, tijdens dewelke ze clandestien affiches en pamfletten verspreidde met de Vlaamse eisen. Dit werd gedaan door enkele mensen uit de 6de Divisie waaronder Lode De Boninge. Deze mensen gingen 's avonds in groepjes van zes of acht naar buiten om deze zelfgemaakte affiches op de muren te plakken

en uit te geven. Zo werden de rechten van de onderdrukte soldaten geuit waar geen rekening mee werd gehouden. Op 11 januari nam Lode De Boninge deel aan een dergelijke vliegtocht. Spijtig genoeg werd één van de deelnemers aan deze vliegtocht op heterdaad betrapt door de rijkswachters. Dit was een zeer moeilijke periode voor Lode De Boninge, omdat de persoon die betrapt werd de andere deelnemers verried waaronder Lode De Boninge. Vervolgens zou Lode De Boninge voor de krijgsraad verschijnen. Hij werd onder druk gezet door de geestelijke overheid om zijn excuses aan te bieden. Hij zou uit de orde gezet worden indien hij geen berouw toonde voor zijn deelname aan de vliegtochten en hij werd aangemaand een Waalse advocaat te nemen.

Voor hun deelname aan de vliegtochten werden Lode De Boninge en vijf andere 'flaminganten' van de 6de Divisie voor de krijgsraad gedaagd. De aanklacht luidde dat ze in januari 1918 in onbezet België dagbladen, vlugschriften, tekeningen en prenten hadden uitgegeven en verspreid tijdens de vliegtochten en zo een ongelukkige invloed op de geest van de troepen en de bevolking hadden uitgeoefend. Vóór Lode De Boninge zijn straf kreeg te horen hadden allerlei andere soldaten de avond ervoor een vluchtschrift verspreid waarin geprotesteerd werd tegen de legeroverheid. Ze wilden niet dat hun medesoldaten, zoals Lode De Boninge en de leden van de vliegtochten, gestraft zouden worden. Om chaos tijdens het proces te vermijden had het legeroverheid besloten om zo veel mogelijk soldaten naar het IJzerfront te sturen. De dokters kregen zelfs de opdracht om geen vrijstellingen van dienst uit te schrijven. Louis kreeg op 19 februari 1918 zeven maanden gevangenisstraf, wat in beroep herleid werd naar zes maanden voorwaardelijk.

Wanneer Lode De Boninge terugkeerde naar het front om de gekwetsten te helpen in Sint-Joris bij Nieuwpoort, sneuvelde hij op 7 mei 1918. Na de oorlog werd hij herbegraven in het familiegraf in Wevelgem, en in 1934 tijdens de IJzerbedevaart verheven tot 'IJzersymbool'. Lode De Boninge werd 21 jaar oud.

In het testament van 22 april 1918 dat op het lichaam van de gesneuvelde Lode De Boninge werd teruggevonden, had hij geschreven: 'Ik heb het geluk gehad een weinig te mogen lijden voor u, mijn Vlaanderen. Veel meer had ik u willen schenken: een leven, een gans mensenleven in werk en liefde aan u toegewijd.' Hij wilde dat men op zijn graf een nederig kruisje met een Vlaams opschrift zou plaatsen: 'Hier ligt een Vlaming, eens veroordeeld voor zijn ideaal en die op ... zijn bloed ervoor gestort heeft.' Lode De Boninge was niet alleen een rechtvaardig persoon, maar ook een trotse Vlaming die streed voor zijn idealen.

Bronnen

Daniël VANACKER, *De Frontbeweging. De Vlaamse strijd aan de IJzer*, De Klapproos, Koksijde, 2000/2014.

André MENS en André VAN ELSHOCHT, *Bezetten, vereren en fusilleren, Deel 2: Edegemnaren in de Grote Oorlog*, Gemeentebestuur Edegem, 2017.

Frits DEWITTE, *Lode De Boninge*, in: *De Zonneblusser. Tijdschrift van de Kring voor Heemkunde Edegem*, jg. 2012, nr. 2, p. 58 (bib. HAEE)

ADVN, Antwerpen / IJzerbedevaartarchief

<http://www.odis.be>